

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 366/2026-15

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára a sudcov Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) a Petra Straku v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], trvale bytom [REDACTED], prechodne bytom [REDACTED], zastúpeného FELŠÖCI & Partners, s.r.o., Bajkalská 31, Bratislava, proti uzneseniam Okresného súdu Prešov sp. zn. 6T/47/2018 z 15. januára 2026 a sp. zn. 6T/47/2018 z 3. februára 2026 takto

r o z h o d o l :

1. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

2. Návrhu na odklad vykonateľnosti uznesení Okresného súdu Prešov sp. zn. 6T/47/2018 z 15. januára 2026 a 3. februára 2026 **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 31. marca 2026 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivý proces a súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uzneseniami okresného súdu sp. zn. 6T/47/2018 z 15. januára 2026 a sp. zn. 6T/47/2018 z 3. februára 2026. Žiada napadnuté uznesenia zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie. Zároveň žiada priznať finančné zadosťučinenie vo výške 1 000 eur a náhradu trov konania pred ústavným súdom. Sťažovateľ zároveň navrhuje odklad vykonateľnosti napadnutých uznesení okresného súdu.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 7To/10/2024 zo 14. mája 2025 uznaný vinným z prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1 a 2 Trestného zákona účinného od 6. augusta 2024, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere šiestich mesiacov, ktorý bol podmiennečne odložený so skúšobnou dobou jedného roka, pričom poškodený bol odkázaný s nárokom na náhradu škody na civilný proces.

3. Okresný súd uznesením sp. zn. 6T/47/2018 z 15. januára 2026 uložil sťažovateľovi povinnosť nahradiť poškodenému trovy potrebné na účelné uplatnenie jeho nároku v trestnom konaní vrátane

trov vzniknutých pribratím splnomocnenca vo výške 8 638,44 eur. Proti uvedenému uzneseniu podal sťažovateľ sťažnosť, o ktorej rozhodol okresný súd uznesením sp. zn. 6T/47/2018 z 3. februára 2026 tak, že sťažnosť sťažovateľa ako nedôvodnú zamietol.

II.

Argumentácia sťažovateľa

4. Z odôvodnenia ústavnej sťažnosti vyplýva, že podľa názoru sťažovateľa obe napadnuté uznesenia neobsahujú náležité odôvodnenie, t. j. uvedenie dôvodu, prečo a na základe akých konkrétnych skutočností zaviazal okresný súd sťažovateľa na náhradu trov konania poškodenému, ak jeho nárok na náhradu škody nebol dosiaľ žiadnym právoplatným rozhodnutím proti sťažovateľovi priznaný. Sťažovateľ zastáva názor, že nebol splnený zákonný dôvod na jeho zaviazanie na náhradu trov konania poškodenému v tomto trestnom konaní. Sťažovateľ tiež napáda výšku priznaných trov konania poškodenému a nedodržanie zákonného procesného postupu pri vydaní napadnutých uznesení.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť sťažovateľa obsahuje všeobecné náležitosti podania [§ 39 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)], všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

III.1. K namietanému porušeniu základného práva uznesením vyššieho súdneho úradníka sp. zn. 6T/47/2018 z 15. januára 2026:

6. Proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka bola prípustná sťažnosť ako riadny opravný prostriedok. Keďže sťažovateľ možnosť podania sťažnosti využil, došlo v tomto rozsahu k súdnemu prieskumu uznesenia okresného súdu sp. zn. 6T/47/2018 z 15. januára 2026 sudcom okresného súdu. Tým bola poskytnutá ochrana základným právam sťažovateľa, ktorých porušenie napadnutým uznesením namieta v ústavnej sťažnosti. Je tak naplnená podmienka podľa § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde, ktorá spôsobuje neprípustnosť tejto časti ústavnej sťažnosti. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol pre jej neprípustnosť podľa § 56 ods. 2 písm. d) spojení s § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

III.2. K namietanému porušeniu základného práva uznesením okresného súdu sp. zn. 6T/47/2018 z 3. februára 2026:

7. Ústavný súd v úvode uvádza, že podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02).

8. Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci. Všeobecný súd musí vykladať a používať ustanovenia na vec sa vzťahujúcich zákonných predpisov v súlade s účelom základného práva na súdnu ochranu. Aplikáciou a výkladom týchto ustanovení nemožno toto ani iné základné práva obmedziť spôsobom zasahujúcim do ich podstaty a zmyslu.

9. Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je *ratione materiae* aj právo na rozhodnutie o trovách konania, resp. o náhrade trov konania v súlade so zákonom (I. ÚS 198/07, II. ÚS 272/08). Vo všeobecnosti platí, že spor o náhradu nákladov konania nedosahuje spravidla sám osebe intenzitu predstavujúcu možnosť porušenia základných práv a slobôd, akokoľvek sa môže účastníka konania citeľne dotknúť.

10. Ústavný súd poukazuje na svoju konštantnú judikatúru, v ktorej opakovane zdôrazňuje, že nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci nie je úlohou ústavného súdu zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Skutkové a právne závery orgánov verejnej moci rozhodujúcich o ochrane práv a slobôd fyzických osôb a právnických osôb môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by vyvozené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody zaručeného v ústave alebo v medzinárodných zmluvách o ľudských právach a základných slobodách (m. m. III. ÚS 38/05).

11. Ústavný súd pri posudzovaní sťažností, ktoré smerujú proti rozhodnutiam všeobecných súdov v častiach, ktoré sa týkajú problematiky (náhrady) trov konania, t. j. problematiky, ktorá má vo vzťahu k predmetu konania pred všeobecnými súdmi akcesorickú povahu, postupuje nanajvýš zdržanlivo a k prípadnému zrušeniu napádaného výroku o trovách konania sa uchýľuje iba výnimočne, napr. keď zistí, že došlo k porušeniu základného práva na súdnu ochranu (resp. práva na spravodlivé súdne konanie) zvlášť extrémnym spôsobom, alebo ak zistí, že napadnutým rozhodnutím došlo zároveň aj k nepripustnému zásahu do iných ústavou garantovaných práv (m. m. II. ÚS 31/04, IV. ÚS 45/06, I. ÚS 156/2010, IV. ÚS 40/2011). Ústavný súd v minulosti rozhodol o porušení práv sťažovateľov rozhodnutiami všeobecných súdov o trovách konania, a to napríklad v prípadoch nerešpektovania príslušných ustanovení zákona, resp. vyhlášky (II. ÚS 82/09, I. ÚS 119/2012, II. ÚS 536/2018, IV. ÚS 431/2018), ako aj v prípade nedostatočného odôvodnenia právnych záverov všeobecného súdu (I. ÚS 423/2010, IV. ÚS 513/2018).

12. Ústavný súd vo vzťahu k rozhodovaniu o trovách konania ďalej judikoval, že k porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru môže dôjsť postupom všeobecného súdu, ktorý je založený na celkom zjavne nesprávnej interpretácii a aplikácii príslušných ustanovení zákona upravujúcich náhradu trov konania, v ktorom sú obsiahnuté črty svojvôle, a taktiež v prípade, ak je odôvodnenie súdneho rozhodnutia vo vzťahu k výrokom o náhrade trov konania celkom nedostatočné, t. j. nepreskúmateľné (IV. ÚS 348/2011, IV. ÚS 341/2012, II. ÚS 837/2015).

13. Povinnosťou všeobecného súdu je ústavne súladným spôsobom interpretovať zákonom ustanovené predpoklady na priznanie náhrady trov konania, čo je osobitne dôležité v prípadoch, v ktorých nejednoznačné znenie zákona pripúšťa viaceré výklady a výsledky interpretácie. Pri tomto výklade je potrebné venovať pozornosť zmyslu a účelu inštitútu náhrady trov konania. Zmyslom a účelom náhrady trov konania v konaní pred všeobecným súdom (vrátane konania pred trestným súdom) je poskytnúť úspešnému účastníkovi alebo účastníkovi, ktorému to priamo priznáva zákon (v tomto prípade poškodenému, ktorý sa spolu s odsúdeným považujú za účastníkov konania pre ten úsek konania, v ktorom sa rozhoduje o nároku na náhradu trov konania), náhradu tých trov konania, ktoré vo vecnej a časovej súvislosti s konaním musel zaplatiť, pričom by ich nemusel zaplatiť, ak by tu nebolo konanie pred všeobecným súdom. Výnimky z tohto pravidla musí ustanoviť zákon (čl. 46 ods. 4 a čl. 51 ods. 1 ústavy). Aj tieto výnimky sa musia uplatňovať len za splnenia všetkých zákonom ustanovených podmienok a skôr reštriktívne.

14. Ústavný súd síce nie je primárne tým, do koho právomoci patrí výklad jednoduchého práva, ale vzhľadom na námietku sťažovateľa o aplikácii pravidla obsiahnutého v § 557 ods. 2 Trestného poriadku považuje za potrebné sa k nej vyjadriť.

15. Záonné predpoklady na vznik náhradovej povinnosti podľa § 557 ods. 1 Trestného poriadku sú i) aspoň čiastočné priznanie nároku na náhradu škody poškodenému voči odsúdenému, ii) ide o trovy potrebné na účelné uplatnenie nároku poškodeného v trestnom konaní vrátane trov vzniknutých pribráním splnomocnenca. Naproti tomu pre vznik náhradovej povinnosti podľa § 557 ods. 2 Trestného poriadku je potrebný i) návrh poškodeného, ii) rozhodnutie súdu o uložení náhradovej povinnosti umožnené okolnosťami prípadu, iii) aby išlo o celé trovy alebo ich časť, ktoré súvisia s účasťou poškodeného v trestnom konaní. Toto pravidlo je možné uplatniť vtedy, ak nárok na náhradu škody poškodenému voči odsúdenému bol čo i len čiastočne priznaný, ale (hlavne) aj v prípade, že poškodenému nebol priznaný nárok na náhradu škody ani sčasti.

16. Z tohto porovnania vyplýva, že kritériá použité v obidvoch ustanoveniach sú čiastočne podobné (trovy potrebné na účelné uplatnenie nároku poškodeného v trestnom konaní vs. trovy súvisiace s účasťou poškodeného v trestnom konaní) a čiastočne odlišné (otázka vzniku povinnosti a jej zodpovedajúca miera úvahy súdu, vplyv rozhodnutia o priznaní nároku na náhradu škody v rámci trestného konania, existencia návrhu a okolností prípadu). Podľa názoru ústavného súdu sa dá vyvodiť, že § 557 ods. 2 Trestného poriadku nepredstavuje výnimku z pravidla uvedeného v § 557 ods. 1, ale, naopak, ide o rozšírenie pravidla o fakultatívnu možnosť rozhodnutia založenú na úvahe súdu.

17. Použitie zákonného termínu „podľa okolností prípadu“ naznačuje väčšiu mieru úvahy súdu (I. ÚS 465/2015), čo ale neznamená výnimočnosť. Rozšírenie miery úvahy súdu sa musí prejavovať v jej odôvodnení v súdnom rozhodnutí. Samotné riešenie otázky, či konkrétny prípad spadá pod možnosti aplikácie § 557 ods. 2 Trestného poriadku, je ponechané na všeobecný súd. Konečná aplikácia tak bude závisieť od okolností prípadu, ktoré majú byť v odôvodnení reflektované.

18. Ústavný súd po oboznámení sa s napadnutým rozhodnutím, ktoré posudzoval vo vzájomnej súvislosti s uznesením vyššieho súdneho úradníka (IV. ÚS 350/09), konštatuje, že okresný súd v podstate založil dôvodnosť rozhodnutia podľa § 557 ods. 2 Trestného poriadku v prospech náhrady trov poškodeného na tom, že existovali zákonné dôvody umožňujúce jej priznanie. Nezaoberal sa podrobnejšie okolnosťami, ktorých skúmanie sa dožadoval sťažovateľ, čo vyvoláva

napätie s požiadavkou na riadne odôvodnenie, ako na to upozorňuje aj sťažovateľ. Ku konkrétnym okolnostiam prípadu okresný súd uviedol (bez toho, aby to výslovne označil za „okolnosti prípadu“, pozn.), že poškodený sa svojich práv domáhal v trestnom konaní prostredníctvom zvolených splnomocnencov. Okresný súd ďalej v napádanom uznesení poukázal na to, že „Potrebu kvalifikovaného zastúpenia splnomocnencom bola odôvodnená, okrem iného (komplikovaný modus operandi odsúdeného) aj potrebou znalosti súvisiacich konaní, a to konania pred Okresným súdom Prešov sp.zn. 21Cb/25/2015, exekučného konania vedeného poškodeným, ako oprávneným voči [REDAKOVANÉ] ako povinnému, pred exekútorským úradom JUDr. Miroslavi Polákovej, pod sp.zn. 33EX 312/19 – konanie o zrušení oddĺženia pre nepoctivý zámer vedeného poškodeným ako žalobcom proti žalovanému [REDAKOVANÉ] pred Okresným súdom Trenčín sp. zn. 40Odi/7/2020. Vzhľadom na to, že poškodenému nebol rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 7To/10/2024 zo dňa 14.05.2025 priznaný nárok na náhradu škody ani sčasti a s jeho účasťou v trestnom konaní mu vznikli trovy, požiadaval o náhradu trov konania podľa § 557 ods. 2 Trestného poriadku.“.

19. Aj z dôvodu všeobecnosti pojmu „okolnosti prípadu“ použitého zákonodarcom v aplikovanom ustanovení zákona, ktorý sa niekedy argumentačne využíva ako floskula, okresný súd v odôvodnení uplatnil voľný výklad tohto pojmu. Z doterajšej rozhodovacej činnosti ústavného súdu vyplýva skôr taký výklad tohto pojmu všeobecnými súdmi, že by malo ísť o sociálnu situáciu poškodeného a jeho schopnosť uplatniť si právo v civilnom procese bez náhrady dosiaľ vynaložených nákladov (I. ÚS 43/2014, IV. ÚS 176/2019).

20. Ústavný súd vníma už uvedené ako nedostatky konkrétnosti napadnutého rozhodnutia, ktorým sa okresný súd mal vyhnúť. V okolnostiach prípadu však ústavný súd nie je presvedčený, že svojou intenzitou dosahujú porušenie základného práva na súdnu ochranu. Odôvodnenie z hľadiska odpovedí na významné argumenty sťažovateľa považuje ústavný súd za dostatočné. Okresný súd prijal extenzívnejší, voľnejší výklad právnej normy. Ústavný súd považuje v tomto prípade námietky sťažovateľa za vec odlišného právneho posúdenia, ktoré nepresahuje zákonný rámec a môže znamenať nanajvýš vecnú nesprávnosť z hľadiska jednoduchého práva. Nepovažuje potom za potrebné zasahovať do napadnutého rozhodnutia, pretože aspoň všeobecne vo vzťahu k okolnostiam prípadu a vo zvyšnej časti aj konkrétne obsahuje odpovede súdu na základné požiadavky sťažovateľa.

21. Pri nezistení extrémneho prípadu arbitrárnosti vo význame zásadného popretia účelu a významu § 557 ods. 2 Trestného poriadku či nepreskúmateľnosti ústavný súd v okolnostiach posudzovaného prípadu nespozoroval prítomnosť výnimky odôvodňujúcej zásah do napadnutého rozhodnutia okresného súdu, aj keď má pochybnosti o úrovni jeho odôvodnenia. Úloha ústavného súdu však nespočíva v naprávaní jednotlivých nesprávností, ale v identifikovaní a odstraňovaní extrémnych vybočení v rozhodovacej činnosti všeobecných súdov.

22. Ústavný súd konštatuje, že napadnuté rozhodnutie nenesie znaky extrémneho vybočenia zo štandardov uplatňovaných v rozhodovacej činnosti všeobecných súdov a argumentácia okresného súdu je akceptovateľná. Súdna ochrana poskytnutá okresným súdom sťažovateľovi nevykazuje nedostatky dosahujúce intenzitu porušenia práva na spravodlivý proces. Z ústavnoprávneho hľadiska nie je v tomto prípade dôvod na prehodnocovanie záverov všeobecného súdu. Ústavný súd pripomína, že primárne je trestné konanie vedené pre účely zistenia páchatelia trestného činu a jeho potrestania v spravodlivom procese. Rozhodovanie aj o nároku

na náhradu škody (tzv. adhézne konanie) je Trestným poriadkom predpokladanou alternatívou, a nie jeho primárnym cieľom (I. ÚS 193/2019). Nárok na náhradu trov poškodeného v trestnom konaní má navyše akcesorickú povahu k hmotnoprávnemu nároku na náhradu škody, ktorého uplatnenie v trestnom konaní nie je podmienkou na jeho uplatnenie v civilnom sporovom konaní (III. ÚS 241/2022).

23. Závery vyplývajúce z napadnutého rozhodnutia okresného súdu nie sú ústavné neudržateľné. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom okresného súdu nestotožňuje, nestačí na prijatie záveru o zjavnej arbitrárnosti napadnutého uznesenia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom.

24. Ústavný súd preto dospel k záveru, že ústavná sťažnosť sťažovateľa v časti, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením, je zjavne neopodstatnená. Medzi napadnutým uznesením a obsahom označených práv neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení. Sťažnosť z týchto dôvodov ústavný súd odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

25. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti navrhol, aby ústavný súd odložil vykonateľnosť sťažnosťou napadnutých uznesení. Ústavný súd poukazuje na to, že pozastavenie vykonateľnosti je prípustné len ak nastanú okolnosti hodné osobitného zreteľa a to, ak by právnymi následkami napadnutého právoplatného rozhodnutia hrozila závažná ujma.

26. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti dospel k záveru, že ústavnú sťažnosť sťažovateľa je potrebné odmietnuť v celom rozsahu (bod 1 výroku uznesenia), preto neprichádzalo do úvahy, aby v časti návrhu na odklad vykonateľnosti napadnutých rozhodnutí ústavnej sťažnosti vyhovel (bod 2 výroku uznesenia).

27. Odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku má za následok, že už bolo bez právneho významu rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa artikulovaných v sťažnostnom petite.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. júna 2026

Peter Molnár
predseda senátu